

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník XI

číslo 6 – červenec 2006

www.biskupstvi-ltm.cz

Vysvěcení noví kněží

V sobotu 24. června 2006 v 10 hodin zažila litoměřická katedrála sv. Štěpána a celá litoměřická diecéze velmi radostnou událost. Čtyři jáhnové – Radek Vašinek, Radim Vondráček, Artur Šciana a Pavol Poláček – byli vysvěceni 19. sídelním litoměřickým biskupem Mons. Pavlem Posádem na kněze.

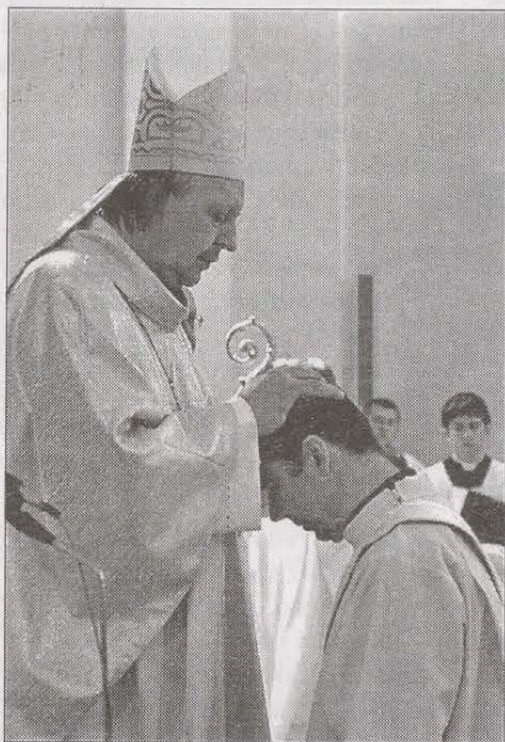
Po několika letech se uskutečnilo opět kněžské svěcení většího počtu jáhnů. Naposled podobné svěcení bylo v roce 2002, kdy v litoměřické katedrále bylo svěceno 6 jáhnů na kněze.

Kněžskému svěcení předchází obvykle alespoň jeden rok jáhenské praxe ve farnosti, kdy je kandidát prověřován pastorační praxí a musí osvědčit svou připravenost přijmout na sebe závazky kněžské služby. Přes veškeré teoretické znalosti, které už jako bohoslovec získal kandidát při studiu na teologické fakultě a v seminární formaci, žitá praxe je velmi spolehlivým ukazatelem jeho připravenosti. Jeho připravenost nehodnotí pouze duchovní správce farností, ale je také pod bedlivým pohledem laiků i obecné veřejnosti. Ti všichni pak doporučují takového kandidáta biskupovi, aby na něho vložil ruce a skrze konsekrační slova se tento kandidát navždy a nesma-

zatelně stal knězem Kristovým. Dříve než se tak stane, vykoná jáhen duchovní cvičení – exercicie.

S přípravou na svěcení ovšem souvisí i celá řada dalších naprosto praktických organizačních úkolů – nacvičit liturgii svěcení, pozvat rodiče, přátele, farní společenství, hosty atd. na svěcení a následně pohoštění, dále pak připravit se na svou první mši svatou, kterou jako novokněz bude sloužit; říká se jí primice. K dobré tradici patří i nechat si vytisknout primiční obrázky, které ještě po letech připomínají tyto radostné události. Zorganizovat toto všechno je úkol tak obsáhlý, že si většinou až zpětně jako kněží uvědomí, že je to lidsky nemožné, a že aniž si toho všimli, Kristus se na nich i společenství církve velikým způsobem oslavil.

Ze svěcení vidíme v katedrále nádherný obřad, který je plodem
dokončení na straně 3

Kněžství

Z kázání otce biskupa Pavla novokněžím

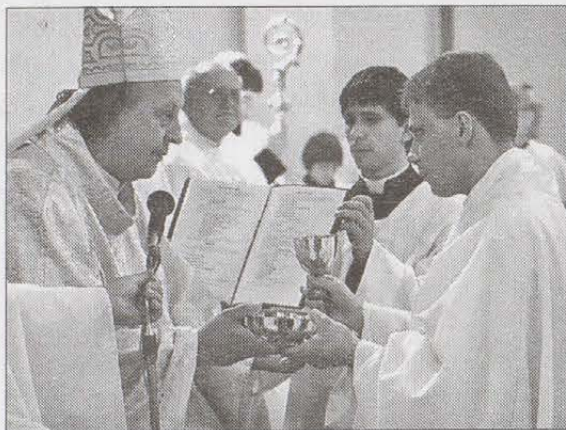
Kristus, Boží Syn, Spasitel světa, Světlo národů přichází, aby zachránil svět. A dnešní novokněží jsou povoláni, aby ve jménu Krista – in persona Christi – konali dílo spásy. Tajemství kněžství spočívá v tom, že my, ubohé lidské bytosti v síle svátosti můžeme mluvit v Kristově „já“. Ježíš chce vykonávat své kněžství naším prostřednictvím. A to je rozechvívajícím tajemství, které se nás musí vždycky dotknout.

Samozřejmě, že každodennost přítomnosti tohoto tajemství působí zevšednění. Dnes si proto chceme připomenout, co je to vlastně kněžství. Základem svátosti kněžství je **vzkládání rukou**, pradávno gesto, kterým si mě Ježíš přivlastnil. Tím gestem mi řekl „patříš mi“, a zároveň mi řekl „jsi pod ochranou mých rukou, jsi pod zvláštní ochranou mého Srdce, jsi střežen v mých dlaních a stojíš v ne-smírnosti mé lásky, zůstaň v mých rukou – a daruj mi své ruce“.

Ruce novokněží se pak mažou olejem, což je znamením Ducha svatého a jeho síly. Proč právě ruce? Protože lidské ruce jsou nástroj jednání. Ruce jsou symbolem schopností člověka stavět se ke světu. Říká se „vzít to do svých rukou“. Pán na nás vloží své ruce a chce ty naše, aby se staly ve světě jeho rukama. On vkládáním rukou chce, aby nebyly ruce nástrojem zmocňování se věcí, světa a lidí. Víte, že rukama můžeme brát pro sebe, egoisticky se zmocňovat. Pán nechce, aby to tak bylo, ale chce, aby se rukama předával jeho božský dotek. Kněžské ruce se daly do služeb lásky. Kolik toho bylo napsáno, až básnicky, o kněžských rukou. O rukou které drží eucharistii, o rukou, které mohou žehnat, o rukou, které jsou rukama samotného Pána – onen božský dotek. Představují-li ruce možnost disponovat světem, pak kněžské pomazané ruce mají být znamením jeho schopnosti dávat, tvůrčí schopnosti utvářet svět láskou. A proto jsou ty ruce pomazány olejem, protože potřebujeme dar Ducha svatého.

Vzkládání rukou shrnuje celou naši existenciální pouť. Tak jako první

učedníci, jsme se i my, každý z nás, bratři kněží, kdysi setkali s Pánem a zaslechli jsme jeho slovo „Pojď, následuj mě“. Možná jsme zpočátku šli docela nejistě a ohlíželi jsme se a ptali jsme se, zda volá skutečně mě na tuto cestu. V určitém okamžiku naší pouti

jsem pak udělali Petrovu zkušenost zázračného rybolovu, vyděsila nás jeho velikost, velikost úkolu a nedostatečnost naší lidské osobnosti. Takže jsme chtěli odejít a říkali: „Pane, odejdi, jsem člověk hříšný“. On ve své veliké dobrotě nás bral za ruku. Tak to poznali i naši čtyři kandidáti kněžství. Bral nás za ruku, přitáhl nás k sobě a řekl „neboj se“ a my jsme poznali, že nás neopouští. Každému z nás se vícekrát stalo to co Petrovi, když krácel po vodě. Najednou jsme postřehli, že se začínáme topit. A volali jsme: „Pane zachraň mě“. Majíce před očima běsnění živlů jsme prošli zpěnými vodami minulého života. On nás vždycky uchoopil za ruku, podává nám svou ruku, která nás drží. Stále znovu obracujeme k němu svůj zrak a vztahujeme k němu své ruce. Dovolme mu, aby jeho ruka nás uchočila a držela – pak se nebudeme potápět, nýbrž budeme sloužit životu, který je silnější než smrt, a lásce, která je silnější než nenávisť a zlo. Víra v Ježíše Krista, Syna živého Boha je prostředkem, díky němuž se stále chytáme Ježíšovy ruky. Pán na nás při vzkládání biskupových rukou položí svou ruku. A jako by řekl: „Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho Pán, nazval jsem vás přáteli, protože vám, bratři kněží, vám jsem dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce“. Ne služebníky, ale

přáteli. V těchto slovech bychom mohli dokonce vidět ustanovení kněžství. Pán nás činí svými přáteli, protože nám svěřuje všechno, dokonce sebe sama do našich rukou.

Základní znamení kněžského svěcení jsou: vzkládání rukou, předání knihy Slova Božího (které nám svěřuje), předání kalicha (ve kterém nám přenechává své nejosobnější tajemství). Součástí toho je také moc rozhřešovat. On nám dává účast ve svém vědomí o bidě hříchů, o temnotách světa a dává nám do rukou klíč, kterým otevírá dveře vedoucí do domova u Otce. Už vás nenazývám služebníky, ale přáteli. Zde je význam toho, co znamená být knězem – stát se přítelem Ježíše Krista. Za toto přátelství se musíme každý den znovu zasazovat, usilovat o ně. Přátelství znamená pospolitost v myšlení a konání. Společenství s Ježíšem se musíme učit každý den, jak říká sv. Pavel. Není to jen intelektuální záležitost, ale

společenství vůle, jednání. Znamená to, že budeme Ježíšovi naslouchat (v Božím slově, v Lectio divina)... Pán se často po celé noci uchyloval na horu, aby se modlil. Takovouto horu potřebuje každý z nás. Jakési vnitřní návrší, na které musíme vystupovat. Jedině tak poroste toto přátelství, jestliže budeme sami s Ježíšem v modlitbě. Aktivismus může být dokonce heroický, ale jednání zůstává bez plodu a ztrácí účinnost – to dobře víme – jestliže nemá základ v modlitbě. Jádrem kněžství je být v přátelství s Ježíšem – a také s jeho věrnými. Můžeme být Ježíšovými přáteli jediné ve společenství s celým Kristem, to znamená s Hlavou i Tělem, na vinném keři církve. Být knězem znamená stávat se přítelem Ježíše Krista vždy více celou svou bytostí, až do nekonečna.

Svět potřebuje Boha. Ale ne jakéhokoliv Boha. Svět potřebuje Boha Ježíše Krista. Boha, který se stal tělem a krví, který nás miloval do krajnosti až k smrti, Boha, který vstal z mrtvých a vytvořil sám v sobě prostor pro člověka. Tento Bůh má žít v nás. Nejenom v kněžích, ale ve všech. Tento Bůh má žít v nás a my v něm. **Svět potřebuje Boha.** A to je naše kněžské povolání. Jedině tak může být naše působení jakožto kněží plodné – být přáteli Ježíše Krista. On aby žil v nás a my abychom ho přinášeli tomuto světu.

Vysvěcení nových kněží

dokončení ze strany 1

a vrcholem celého lidského snažení a Boží milosti, která byla dána a člověk na ni svobodně odpověděl. V sobotu ráno od devíti hodin předcházel vlastnímu svěcení obřad, při kterém skládali jáhni-kandidáti v kapli sv. Vavřince na biskupské rezidenci do rukou biskupa Pavla Posáda „Vyznání víry“ a „Přísahu“ s rukou položenou na Svatých evangeliích.

V této chvíli se možná ptali: „Kam nás církev ústy pastýře diecéze pošle? Kde začneme jako kněží svou práci na vinici Páně?“ Odpověď pak dostali na konci mše svaté, kdy jim biskup předával dekryty do měst, kam jsou posláni, a zástupci farních společenství z těchto měst v katedrále povstávali na znamení, že tohoto vyslance nástupce apoštola přijímají. Otec Radek Vašínek byl poslán do Mladé Boleslavi, otec Radim Vondráček do Chomutova, otec Artur Šciana do Děčína-Podmokel a otec Pavol Poláček do Jablonce.

Diecézí se rozléta veliká radost. Pán nám poslal tyto muže, aby hlásali Boží Slovo, vysluhovali svátosti, učili a vedli Boží lid, aby se Boží království šířilo celými severními Čechami.

R. D. Martin Davídek

Putujme za láskou

Letošní rok přináší krásné výročí – oslavíme 150 let od ustanovení svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.

Naši diecézi zdobí 12 kostelů a kaplí zasvěcených Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Máme prázdniny a dobu dovolených – navštívme některé z nich s vděčností za všechny dary Ježíšovy lásky v našich životech! V naší diecézi máme tyto kostely: Dlouhá Lhota (u Ml. Boleslavi, hřbitovní kaple), Horní Maxov (v Jizerských horách, krásný kostel, oblíbené místo otce biskupa J. Koukla), Hostovice (u Ústí n. L., kaple), Jablonec n. N. (kostel), Jiřikov (blízko Rumburka a poutního místa Filipov, kaple u kláštera), Lišany (kaple), Litoměřice (kaple), Lom (kaple), Lovosice (kaple), Machnín (u Liberce, kostel), Teplice-Trnovany (kostel), Vratislavice n. N. (kaple).

Jeden z nejkrásnějších kostelů zasvěcených Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu najdete v Českém ráji, v obci Březina, blízko Jičína (hradecká diecéze). Podle pověsti byl postaven na místě nálezů pokladu za zlato, které si nálezce nenechal pro sebe... Kolem oltáře jsou napsána všechna zaslíbení Nejsvětějšího Srdce Ježíšova:

Ježíšovo srdce slibuje svým ctitelům

1. Ctitele mého srdce budu těšit ve všech útrapách a protivenstvích
2. Budu žehnat všem jejich pracím a podnikům
3. Dám jim všechny milosti potřebné jejich stavu
4. Budu jim bezpečným útočištěm v životě, ale zvláště v hodině smrti
5. Hříšníci naleznou v Srdci mém pramen a nekonečné moře milosrdenství
6. Duše vlažné stanou se horlivými
7. Horliví se povznesou brzy k veliké dokonalosti
8. Kněžím dám milost, že přivedou i nejzatvrzelejší hříšníky k pokání
9. Rodinám, v nichž bude ctěno mé Srdce, dám pokoj a mír
10. Budu žehnat i domům, v nichž bude vystaven a ctěn obraz mého Srdce
11. Jména těch, kteří tuto úctu rozšiřují, budou zapsána v mém Srdci a nikdy z něho nevymizí
12. Těm, kteří po devět měsíců, každý první pátek, půjdou k sv. přijímání, dám milost, že vytrvají v kajcnosti až do konce, nezemřou ve stavu nemilosti a bez svatých svátostí, neboť mé božské srdce jim bude v posledním okamžiku bezpečným útočištěm.

Daniela Dominika Broušková, Mnichovo Hradiště

Modlitba kněze

Pane, protože je to Tvůj hlas,
který mým hlasem proměňuje
chléb v Tělo a víno v Krev,
Tvoje ruka, která rozhřešuje
a vlevá do zraněné duše Tvé odpuštění,
protože mé srdce se ztrácí v Tvém
jako hvězda, která zmizí, když zazáří slunce,
dokončí, můj Bože, toto své dílo lásky,
aby v Tvém služebníku bylo vidět jen Ježíše
– tento tak vznešený život,
v jehož každém okamžiku
stojím jako pravý vojnín Kristův,
připraven pečovat
především o rány tohoto světa,
aby je hojila Tvá božská ruka.

Biskup Antonín Alois Weber

Biskup dvou jazyků, dvou zemí, dvou církevních provincií
Biskupské heslo: Milosrdenství, Pravda, Spravedlnost, Mír

Narodil se 24. 10. 1877 v obci Vlčí Hora (Wolfsberg) v německé rodině. Je jedním z pěti biskupů pocházejících ze šluknovského výběžku (Schleinitz, Kindermann, Hille, Frind, Weber). Po maturitě v Litoměřicích ho tehdejší biskup Schöbel poslal na studia do Říma (Collegium Bohemorum), kde byl v roce 1901 vysvěcen na kněze a dosáhl doktorátu teologie. Zde se na české koleji naučil velmi dobře česky. Po návratu do vlasti kaplanoval v Teplicích, poté působil jako katecheta a učitel náboženství a češtiny v Ústí n. L. Na jeho české mše chodilo tolik lidí, že mívá o nedělích až tři kázání. V roce 1927 byl jmenován sídelním kanovníkem kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích. Tehdejší biskup Gross si ThDr. Webera velmi vážil a bral si ho často jako poradce. Gross mluvil jen německy a odmítal se česky učit. Byl za to dokonce žalován českou menšinou u papeže (čeština byl jediný úřední jazyk v ČSR). Papež se Grosse musel zastat. Po smrti biskupa Grosse trvalo téměř rok, než byl vybrán vhodný kandidát do této dvojjazyčné diecéze. Byl jím právě ThDr. Antonín Alois Weber, neboť uměl hovořit jak česky tak německy a nikdy politicky nevystupoval. (Právo vybrat biskupa měla tehdy vláda ČSR.)

Jako biskup německo-české litoměřické diecéze to měl Weber velmi složité. Neustále musel bojovat se vzrůstající nacionalistickou pýchou. **Kladl důraz na náboženskou výchovu a na sociální a charitativní činnost.** K české menšině se vždy choval spravedlivě. Jeho oficiální vystupování bylo ve srovnání s jeho předchůdcem mnohem jednodušší. Neuzavíral se ve své rezidenci, ale využíval každou příležitost, aby se setkal s věřícími. Zasloužil se o rozšíření malého semináře v Bohosudově. V diecézi dal vystavět devět nových kostelů (Bynov, Bedřichov, Jablonec n. N., Mšeno n. N., Povrly, Rusová, Rožany, Čeraniště, Vaňov) a renovoval biskupskou rezidenci. V roce 1937 uspořádal katolický sněm pro celou diecézi v Mladé Boleslavi. Dne

30. 5. 1937 vysvětil ve své katedrále ThDr. Ignáce Arnože, rodáka z Děčína-Podmokel, na misijního biskupa pro apoštolský vikariát Bulawayo v Rhodesii (Zimbabwe). Dále také

materiálně podporoval diecézní kněze, kteří se octli v nouzi, a obětoval tak celé dědictví po svém otci.

V roce 1939 mohl biskup ještě vysvětit 39 kněží, ale ještě téhož roku byli mladí kněží povoláni do německé armády. Němečtí kněží a intelektuálové podcenili totalitní nacismus a jeho proticírkevní ideologii. Biskup Weber si byl vědom, jaké nebezpečí zde vyrůstá. Německým kněžím hrozil, že pokud budou členy Henleinovy SdP, budou odvoláni z funkce. To mu nacisté nikdy nezapomněli. Německá evangelická církev v Sudetech naopak doporučovala svým duchovním, kteří se osvědčili v „národním boji“, pokračovat v této činnosti. Do SdP vstoupilo téměř 92 % z nich.

Během války byla litoměřická diecéze rozdělena na dva celky. Jedna – větší část i s biskupstvím v Litoměřicích – patřila do Gau Sudenland (se sídlem v Liberci), a tím spadala do církevní provincie se sídlem ve Fuldě. Druhá – menší (kolem měst Louny, Libochovice, Mělník, Mladá Boleslav, Turnov) – patřila pod Prahu. Na obě místa musel biskup Weber dojíždět. Místodržitelem Henleinem byl A. Weber kritizován za to, že na protektorátní straně své

diecéze k Čechům („Untervolk“) mluví česky. Dokonce mu bylo zakázáno sem dojíždět. Biskup se odvolával na dobro věřících. Jak praví svatý Pavel: „Stal jsem se pro všechny vším, abych získal aspoň některé.“

Nacisté mluvili do života církve až do takových detailů, že určovali množství mešního vína při mši, počet hostií, svíček i ministrantů. Přísný postih čekal kněze, který konal večerní bohoslužbu pro cizí dělníky, pro totálně nasazené Čechy, Poláky, Francouze. Z litoměřické diecéze bylo pronásledováno 116 kněží.

Hned po válce vydal list, ve kterém nabádal, aby **nenávisť nepřekročila zákony a spravedlnost**; mělo by se zabránit tomu, aby s viníky byli potrestáni i nevinní!

Když se biskup 17. června 1945 připravoval na mši svatou, přišla za ním skupina členů revoluční gardy (RG), aby ho jako Němce deportovala do přípravného sběrného tábora pro odsun. Mohl si vzít s sebou jen 30kg zavazadlo. Jakmile se o tom dozvěděl litoměřický revoluční národní výbor, hned zakročil. Biskup Weber byl propuštěn a mohl se vrátit do rezidence. Celé to období vysídlování však na něj těžce doléhalo. (Nedaleko jeho rodiště se nachází Pamětní kříž zajatců pochodu smrti z 28. března 1945.) Na svůj úřad pak rezignoval dne 28. 1. 1947. Papež Pius XII. ho jmenoval titulárním biskupem samoským, přičemž žil dále na rezidenci. Nástupcem se stal Štěpán Trochta. Ten mu zprostředkoval návštěvu sestry Marie Henkeové z Německa, která u něj nějakou dobu pobyla. Antonín Weber, 16. biskup litoměřický, zemřel na svátek Panny Marie 12. 9. 1948. V katedrále je umístěna deska s nápisem: „**Kéž se těší z věčného pokoje ten, kdo pokoj neměl zde na zemi**“.

Dne 28. 10. 1995 propůjčil prezident České republiky Václav Havel biskupu Weberovi in memoriam řád T. G. Masaryka.

podle knih Biskupství litoměřické (J.Macek) a Litomericensium episcoporum series (J.Dobiáš)

Bůh je nejvyšší spravedlivý

Z vlastní zkušenosti víme, že svět, v němž žijeme, není ani zdaleka místem absolutní spravedlnosti, lásky a pokoje. Často se v něm setkáváme s nejrůznějším zlem, takže jej v modlitbě Zdravas, Královno nazýváme dokonce „slzavým údolím“. Jsou v něm lidé, kteří jsou zlí, a přece se mají dobře, zatímco mnozí dobří mají v životě samé trápení. Tato skutečnost může být pro někoho zdánlivým podnětem k tomu, aby odmítal víru v Boha, Stvořitele a Otce všech lidí.

Lidské srdce touží po spravedlnosti a nechce se smířit se žádnou křivdou. Zde na zemi však zůstává mnoho dobrého neodměněno a mnoho zlého nepotrestáno. Někdy můžeme mít opravdu dojem, že zlo je na tom lépe než dobro. Neuklidní nás ani skutečnost, že na hřbitově leží vedle sebe dobří i zlí, bohatí i chudí, přítel i nepřítel a všichni jsou na tom na první pohled stejně.

Nejvyšší spravedlivý Bůh nás v Bibli často ujišťuje o tom, že naše touha po spravedlnosti není marná a že nastane den, v němž bude všechno dobré náležitě odměněno a všechno zlé spravedlivě potrestáno. Tak třeba v listu apoštola Pavla Římanům můžeme o Boží spravedlnosti číst: „...ukáže se, jak spravedlivě soudí Bůh, který odplatí každému podle jeho skutků: věčným životem těm, kdo jsou v dobrém díle vytrvalí a usilují o to, aby došli slávy, cti a nesmrtelnosti: ale jeho prudký hněv dopadne na

lidi sobecké a na ty, kdo jsou nevnímaví k pravdě, ale vnímaví ke špatnosti“ (Ř 2, 5-8).

Nazýváme-li Boha nejvyšší spravedlivým, vyznáváme tím své přesvědčení o tom, že Bůh nehodnotí lidi podle

jejich vnějšího vzhledu ani postavení v lidské společnosti, ale jen podle jejich vnitřní ušlechtilosti a krásy. U Boha totiž nerozhoduje, zda je někdo bohatý nebo chudý, silný nebo slabý, zdravý nebo nemocný, ale to, jak věrně plnil své životní poslání a Boží vůli. „Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné“ (Sk 10, 34-35).

Smrt, soud, nebe a peklo jsou skutečnosti, nad nimiž nelze jen mávnout rukou a nemyslet na ně. Právě naopak! Bůh nás napomíná: „Ve všem, co děláš, pamatuj na konec, a nikdy nebudeš jednat špatně“ (Sir 7, 36). Bůh je nejvyšší spravedlivý, ale není ukrutný a nemilosrdný. Je to vždy náš milující Otec, který nechce nikoho odsoudit, ale volá nás k takovému životu, po jehož skončení by nás mohl odměnit blaženým věčným životem.

P. Antonín Audy

„Toto je můj milovaný syn!“

Farizeové se Jana Křtitele ptali: „Proč tedy křtíš, když nejsi ani Mesiáš, ani Eliáš, ani ten Prorok?“ On jim odpověděl: „Já křtím vodou. Mezi vámi však stojí ten, koho vy neznáte, ten, který má přijít po mně; jemu nejsem hoden rozvázat řemínek u opánku (Jan 1, 25-27).“

Na druhý den viděl Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hledíte, beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ (Jan 1, 29). Ježíš se chtěl nechat od něho pokřtít, ale Jan se bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty přicházíš ke mně!“ Ježíš mu však na to řekl: „Nech, ať se to nyní stane, neboť tak je to třeba, abychom zcela splnili Boží vůli.“ Po těch slovech mu Jan vyhověl. Jakmile byl Ježíš pokřtěn, vystoupil z vody. Vtom se otevřelo nebe (Mt 3, 14-16). Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě jako holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě jsem našel zalíbení (Lk 3, 21-22).“

Jak píše apoštol Pavel ve svém listě Římanům, křtem jsme byli ponořeni v Krista (Řím 6, 3). A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít úplně novým životem. Starý člověk v nás byl spolu s ním

ukřižován, aby ztratila svou moc přirozenost nakloněná ke hříchu a my abychom už více hříchu neotročili. Přece kdo umřel, vůbec už nehřeší. „Tak i vy se považujte za mrtvé pro hřích, ale za žijící pro Boha, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.“ (Řím 6, 6-11)

Křtem jsme byli zrozeni k novému životu. Nepropůjčujeme se tedy již hříchu, ke špatnostem. Dejme své tělo Bohu, aby ho užíval jako nástroje ke konání dobra a spravedlnosti. Pročistíme svou mysl, svá srdce. Vzpomeňme na čistotu vody, kterou jsme byli obmyti a na svíci, která svým plamenem z velikonočního paškálu zažehla Světlo Kristovo v našem srdci. Každé Velikonoce svůj křestní slib obnovujeme. Neměli bychom tak činit častěji? Abychom nezapomněli, že jsme se křtem zřekli ducha zla, všeho toho, co působí, i všeho toho, čím se pyšní.

Ve chvíli, kdy ponoříme prst do vody v kropence a uděláme kříž, připomínáme si vodu, již jsme byli od hříchů obmyti, i Toho, v něhož jsme byli pokřtěni a znovuzrozeni – v Krista, našeho Pána.

Němci

Další národnost v naší diecézi je německá. Němci jsou zde rodáky. Ne ale 50 let, nýbrž dobrých 600–700 let. Proto jejich vztah k zemi a všemu zde je mnohem hlubší, než u přistěhovalých. Mají též jinou, houževnatou mentalitu. Po válce odsud muselo mnoho z nich odejít s uzlíčkem třiceti kil nejnütnějších věcí a dnes se vrací, aby sponzorovali opravy kostelů a památek, neboť se na to nemohou dívat... Jiní zůstali a snažili se nějak přežít. Během komunismu hledalo mnoho zběhlých Čechů útočiště ve farnostech v západním Německu. V naší diecézi nyní slouží jen pár německých kněží. Čestnými kanovníky u sv. Štěpána jsou tři kněží, žijící dnes v Německu: P. Vladislav Kara, P. Karl Kindermann a P. Wilhelm Wirsam. „Nejviditelnější“ v diecézi je opat Bernhard Thebes v cisterciáckém klášteře Osek. Dobře si vede též „misionář“ P. Irmer, který spravuje a opravuje poutní místo Mariánské Radčice. Kontakty s německými farnostmi má většina našich farností a vikariátů. Možností k setkání jsou i poutní místa (Filipov, Bohosudov, Hejnice, Květnov). Do budoucna se uvažuje o partnerských farnostech s diecézí Fulda.

Sudety

Víme, co jsou vlastně Sudety? Po celá staletí se tak nazývala geomorfologická jednotka (Sudetská soustava), dnes nazývaná Krkonošsko-jesenická soustava (začínající severní částí Krušných hor, směrem na východ až po Oderské vrchy). V polštině tento název zůstal. Název, jako takový, snad pochází z keltského období. Sousloví „sud“ (kanec) a „éta“ (les) značí tedy „Les kanců“. Termín je doložen již ve starověku Klaudiem Ptolemaiem. Původně snad šlo jen o hory na jihozápadě Slezska. Teprve ve 20. letech 20. století se termín Sudety (Sudetenland) začal užívat v souvislosti s Němci zde žijícími, a dále s celou německou menšinou v Českých zemích. Podle vzoru Alpské země/alpští Němci se Němci z Českých zemí začali označovat termínem sudetští Němci.

Zeptali jsme se, jak prožívají svůj křesťanský život manželé Novákové, sudetští Němci, kteří v Čechách zůstali. Dále uvádíme některé zajímavé osobnosti, které dokreslují německo-českou situaci v církvi dnes.

František Novák

Narodil jsem se v Otvicích (Udewitz). Pokřtěn jsem byl také tam, v kostele svatě Barbory. Tenkrát byl kostel ještě v pořádku. Mše se tam sloužily do příchodu Čechů a od té doby už ne. Kostel je uzavřen. Když náš kostel zavřeli, nebyl jsem zvyklý chodit jinam. Až potom s manželkou Editou jsme našli otevřený kostel jinde a tam začali docházet.

Já jsem ze smíšeného manželství. Moje maminka byla Němka, táta byl Čech. No, a chodil jsem do německé školy, tenkrát nic jiného nebylo. Po pětačtyřicátém jsem chodil do české. Neuměl jsem slovo česky. Neměl jsem to lehké. Ale nějak jsem to vydržel. Pak jsem se učil řemeslo – dřevařinu. Tu jsem dělal do roku 1991, pak jsem šel do důchodu. Dělal jsem také hodně do muziky. Hrál jsem na housle a saxofon.

V Boleboři jsme po převratu stavěli kostel... Gerhard Ulbert, který byl rodák žijící v Německu, to všechno řídil. Pomáhali jsme mu při stavbě s panem Ehemem, kopali jsme nové základy, pamatují, že jsme dostali 50 marek za odměnu. A 23. srpna 1993 byl nový kostelík slavnostně vysvěcen. Od té doby se každé léto kolem 23. srpna koná slavnostní česko-německá „mše

porozumění“ za účasti Čechů i Němců. Dojíždí sem také farář z přeshraničního Marienberg – P. Norbert Weinhold. Loni tu byl na mši i pan generální vikář Havelka, který má také německé „kořeny“. Setkání bylo moc hezké.

Edita Nováková

Pocházím z německé rodiny z Pyšné (Stolzenhan). Pokřtěná jsem byla v Boleboři, v barokním kostele svatého Mikuláše, to byl náš farní kostel. Ten potom vyhořel po válce... Bylo nás doma osm dětí. Pak jsme se odstěhovali do Vysoké Pece. Bratři chodili na šachtu. Pak už jsem chodila do kostela do Jirkova. Potom jsem se odstěhovala k manželovi do Otvic. Chodili jsme do kostela do Jirkova. Dřív to bylo v církvi složitější. Nebylo z čeho česky zpívat, z čeho se modlit. Chtěla jsem po knězi, aby mi něco dal v češtině, ale nebylo. V dnešní době je to všechno, zaplať Pán Bůh lepší, máme knížky, noviny, časopisy, kancionály.

Bratr Alois z Taizé

Alois Löser, zvaný bratr Alois, vyrostl ve Stuttgartu. Jeho rodiče pocházeli z oblasti Sudet. V roce 1974 vstoupil do křesťanské komunity Taizé. Taizé je

Roger Schütz a Alois Löser

malé městečko ve francouzském Burgundsku, poblíž města Cluny. V Taizé se konají mezinárodní ekumenická setkání, která ročně lákají až 200 000 návštěvníků. Úřad představeného přijal bratr Alois 16. srpna 2005, kdy byl dosavadní představený bratr Roger zavražděn v chrámu Smíření v Taizé. Alois se zajímá o liturgii a hudbu, složil některé z písní, které se používají při modlitbách v Taizé. Bratr Alois podnikal dříve četné cesty do oblastí východní a střední Evropy, které byly pod sovětským vlivem.

„Velice silně cítím, že v Čechách mám své kořeny. Moji rodiče – sudetští Němci – žili až do konce 2. světové války v malé vesnici v západních Čechách. Když jednou přijeli do Taizé, říkali: „Tady je to stejně malé jako tam u nás doma.“ V 80. letech jsem se s nimi vydal zpátky do Čech a navštívili jsme vesnici i otcovy přátele, kteří tam stále žili. Ti lidé se pořád starali o hrob mé prababičky. To mě velice zasáhlo. Můžeme pracovat na smíření a máme co dohánět! A to v celé Evropě – Němci a Češi, Srbové a Chorvati... ti přijeli do Taizé a říkali: „Tady spolu můžeme otevřeně mluvit.“ A na obou stranách byly přítomny rodiny, které ve válce trpěly. Dokázaly si ale naslouchat. Skutečnost, že první Evropské setkání mladých Taizé po pádu „železné opony“ proběhlo v Praze (1990–1991), byla jakoby prvním nakročením v celkovém smíření.“

Kardinál Christoph Schönborn, arcibiskup vídeňský

Schönborn se narodil 22. ledna 1945 na zámku Skalka u Lovosic. Zámek Skalka, někdy také nazýván podle nejbližší obce Vlastislav, patřil k tzv. třetímu Schönbornovskému majorátu Dlažkovice-Podsedice. Nedaleko zámku Skalka se nalézá rodinná hrobka tzv. české větve Schönbornů, založené Bedřichem Karlem Josefem hrabětem Schönbornem (+1849), kde je pohřbena velká část kardinálových schönbornovských předků. Christoph Schönborn pochází ze staré rýnské šlechtické rodiny z konce 13. století.

Christoph Schönborn říká: „Samozřejmě, osud jednotlivce je vždycky jedinečný. Moje matka se při odsunu vydala na cestu se dvěma dětmi a dvěma zavazadly. Moje babička zemřela v českém táboře, přišli jsme o všechno, byli jsme vyhnáni bez odškodnění. Sám jsem jedním z odsunutých, ale kvůli svým názorům jsem kritizován sudetskými Němci, protože opakují: Ztratili jsme všechno, to je pravda, ale získali jsme svobodu. Naším příbuzným, kteří zůstali v Československu, byl také vyvlastněn majetek, navíc přišli i o svobodu. Proto dnes, o 60 let později, skončíme s tím a řekneme: Ano, byla to strašná doba, všude se děly hrůzné věci, ale teď budme rádi, že můžeme žít v Evropě, kde se

lidem vede nesrovnatelně lépe než dřív a kde můžeme žít společně.

Jakmile začneme s účtováním, co mají říct Poláci, kteří byli přinuceni přesunout se z východu na západ a kvůli 2. světové válce, nacizmu a stalinismu ztratili miliony obyvatel? Snad bychom si konečně měli hluboce oddechnout a říci: Deo gratias – Bohu díky, tahle historie už skončila, dnes žijeme v jiných časech. Po horečce nacionalismu, která přes 200 let otrásla Evropou a vedla k dvěma světovým válkám, máme dnes velkou šanci, že Evropa bude mnohonárodnostní, společná a pokojná.“

Kardinál Christoph Schönborn, arcibiskup vídeňský, v Jablonném

Ackermann-Gemeinde

Církevní spolupráce je přece jenom o poznání lepší než státní či politická. Němečtí katolíci založili již r. 1946 spolek Ackermann. Velké úsilí o sblížení vynakládá Ackermann-Gemeinde na různých polích (kultura, mládež, kněží). V Praze funguje od roku 1999 Sdružení Ackermann Gemeinde (SAG). Na jejich webových stránkách můžete číst: Posláním našeho sdružení je přispívat ke konstruktivnímu utváření budoucnosti Evropy. Činíme tak u vědomí staletí trvajících společných dějin Čechů a Němců. Svou prací se zasazujeme o smíření obou národů a o uchování vědomí společné kultury. Při naší práci vycházíme z křesťanských zásad. Podstatným úkolem naší

organizace je také sociální a charitativní činnost jako jeden ze základních postojů křesťana. Ke spolupráci však zveme nejen křesťany, ale všechny občany, kteří se chtějí zasazovat o mírové soužití ve střední Evropě.

Stříbrné kněžské jubileum v Podbořanech

Ve středu 7. 6. 2006 prožíval náš duchovní otec pater Aleksander Siudzik své životní jubileum, 25 let od svého kněžského svěcení. Spolu s ním tuto událost prožívala celá naše podbořanská farnost na střední sváteční mši svaté, na kterou se sjelo mnoho lidí z mnoha okolních i vzdálenějších měst a vesnic.

Počet shromážděných farníků a přítel byl opravdu překvapující na to, že se jednalo o mši v týdnu, a bylo vidět, že otec měl opravdu velikou radost. Jubilant ve svém kázání zavzpomínal na svá studentská léta v Polsku, na své předsevzetí stát se knězem přes všechny těžkosti a překážky, které musel překonat. A právě před 25 lety – 7. června 1981 – se splnil jeho velký sen, byl vysvěcen na kněze. Velmi poutavé bylo otcovo vyprávění o kněžské službě. Jak se vyrovnával s rozdílností kněžské služby v Polsku

a v Čechách. V Polsku jsou plné kostely nejen starších lidí, ale i mladých. U nás je vděčný za každého farníka a hlavně za děti, které se přihlásí na náboženství a předstoupí k svatému přijímání.

Otec Alexandr si přál prožít svůj jubilejní den mezi svými farníky. Jeho upřímná slova, lidsky srozumitelná, nás přesvědčila, že své farníky miluje a že před Bohem jsme si všichni rovni. Otec Aleksander říká: „Stříbrné jubileum je to nejdůležitější, protože potom kněz může ještě něco dělat.“ Má pravdu a sám toho určitě pro farnost a své farníky jistě mnoho udělá. Touto cestou mu ještě jednou přejeme mnoho Božího požehnání a milosti do dalších let, abychom s ním mohli prožít i jeho zlaté jubileum.

za mládež Inna (17 let); za seniory Sýkorová Hilda, Brody (kráceno)

Dary Ducha Svatého v Litoměřicích

Slavnost Soslání Ducha svatého proběhla v Litoměřicích v radostné, důstojné atmosféře a byla letos opravdu velmi krásná.

Katedrála sv. Štěpána, téměř zcela zaplněna věřícími, byla slavnostně vyzdobena břízkami. V předních lavicích bylo shromážděno asi 20 připravených a prozkoušených biřmovanců se svými kmotry a příbuznými. Sjeli se z různých koutů naší diecéze; část tvořila také skupina mladších členů litoměřického „společnosti“ mládeže. Kmotry jim povětšinou byli jejich starší kamarádi, což je krásným svědectvím toho, jak členové jednoho společenství drží při sobě, jak jeden za druhým stojí, jak se navzájem utvrzují ve víře. Jdou spolu za Kristem... Povzbudivá homilie otce biskupa přinesla mnoho krásných myšlenek. Zvláště zajímavá byla připomínka toho, že svátost biřmování je opravdický dar. Je na nás, jak s ním naložíme, zda ho vůbec „rozbalíme“. Můžeme ho totiž zahodit, ztratit, odložit na neurčito, nevyužít, nechat ladem. Každý z nás má doma např. nějakou knihu, kterou si koupil, ale dodnes ji nepřečetl. Tak mohou skončit i dary, které ve svátosti křesťanské dospělosti dostáváme. A tak biskup kladl biřmovancům na srdce, aby dary Ducha náležitě „rozbalili“ ve svém životě, aby v jejich síle neohroženě svědčili o své víře a naději. Ke slavnostnímu rázu bohoslužby přispělo i velmi pěkné provedení mše Ignaze Reimanna v podání chrámového sboru a orchestru učitelů místní ZUŠ.

Přejeme biřmovancům hodně Božích milostí a užítku z přijaté svátosti. A my, kteří jsme byli biřmováni třeba už před lety, se můžeme stále zamýšlet nad tím, zda některé duchovní dary v našem životě nezůstaly „převázané růžovou mašlí“ a nerozbalené.

M. Landová, Litoměřice (zkráceno)

Otec biskup přináší povzbuzení

Naši farnost v Novém Boru navštívil otec biskup Pavel Posád. Bylo to poprvé od jeho jmenování a stalo se tak při příležitosti biřmování na svátek Svaté Trojice. Náš barokní kostel nebyl zcela zaplněný, ale účast na mši byla asi o třetinu hojnější než jindy.

Mše byla slavena liturgicky předepsaným způsobem a přesto jinak. Celkový dojem lze obtížně stěsnat do slov, ale navzájem jsme si ho snažili popsat větami typu: „To bylo radostné a srdečné ... povzbuzující.. bezprostřední a poutavé ... jsme obohaceni ... inspirovalo nás to“. Zkrátka slavili jsem mši s otcem biskupem Pavlem a jsme za to velmi vděční. Cítili jsme společenství církve skrze jeho osobnost, posílení ve víře i my z farnosti, kde ani o slavnosti není zcela zaplněn kostel ve městě s 12 000 obyvateli.

Srdečné setkání s otcem Pavlem pokračovalo i u stolu v útulné restauraci, kde jeho urostlá postava a bezprostřední, otevřený a zdravě sebevědomý projev byl nepřehlédnutelný i pro ostatní hosty a personál. Víme, že otec Pavel prošel krátce po svém zvolení těžkou životní zkouškou a jsme přesvědčeni, že její překonání se mu stalo posilou pro službu v kamenolomu litoměřické diecéze. Zahrňme do svých modliteb prosbu za jeho setrvání v nelehkém poslání.

Josefa Viera Gutovi, Nový Bor

Co mi přinesl kurz aktivního rodičovství zvaný „KARO“?

Přihlásila jsem se s radostí a nadějí, že mi tam zkušené maminky poradí, jak na to. Jak si svou mateřskou užít, být svému okolí přínosem a přitom se nezničit. Jak se vypořádat s tím, že už to nejsem já, tahle utahaná osoba, která všechno, co měla, ze sebe už vydala a teď už jen přežívá a doufá, že až děti vyrostou, že to bude lepší?

Jsem Bohu vděčná, že jsem se z radia Proglas dozvěděla o tom, co se chystá pro maminky na mateřské dovolené. Kurz mě nezklamal.

Manažerky domácnosti

Setkávaly jsme se osm úterků. Probíraly jsme vývoj a postavení rodiny ve společnosti, hodnotu práce maminky. Nazvaly jsme si dovednosti, které nám přijdou všední, odbornými pojmy. Zjistily jsme, že díky svým úkolům na pracovišti zvaném domácnost rosteme a podobáme se podstatou činností malým manažerům. Objevily jsme své silné stránky (o těch slabých se taktně pomlčelo, neboť o těch víme). Velmi přínosná byla konfrontace s mužským pohledem na roli ženy a funkci rodiny. Vítané bylo i setkání tatínků. V praxi jsme pak mohly aplikovat rady psycholožky o komunikaci. Mnohé z nás

ocenily informace pracovníků z úřadu práce a sociálních věcí. V závěrečném semináři jsme se pokusily představit navzájem potenciál dané maminky. Bylo to takovou pěknou tečkou za naším vzájemným poznáváním sebe sama a druhých.

Ženu statečnou kdo najde...

Chtěla bych zvláště zmínit onu úžasnou atmosféru vzájemné úcty k člověku, která vycházela od organizátorek a přelévala se na nás všechny. Na závěr otevřela Iva Růžicková Bibli a přečetla o ženě statečné. A tak bylo zřejmé, odkud všechno to dobro pramení.

Pro mě osobně bylo zásadní pozorovat propagátorku tohoto projektu, naslouchat jejímu vyučování a sledovat, s jakou láskou a pochopením komunikuje s maminkami. Sama matka čtyř dětí. S rodinou na prvním místě pra-

cuje a pomáhá mladším maminkám. Na Marii Oujezdské bylo vidět, že být maminkou je velkým přínosem pro ni samotnou i pro společnost.

Doporučuji vřele tento kurz každé mamince. Myslím, že se jí bude dýchat snáze, protože bude mít vědomí důležitosti své role. A možná se naučí, že nesmí zapomínat na sebe, na svůj osobní růst, aby měla co dávat. A pokud bude čerpat jako žena statečná u Pána, jistě projde všemi těžkostmi a bude požehnáním pro své okolí.

Děkuji Bohu,

Maruše Oujezdské, Ivě Růžickové, Margitě Šantavé, lektorům a všem maminkám za milá a podnětná setkání

Marcela Andršová

Litoměřičtí ministranti

29. června – tedy na slavnost sv. Petra a Pavla – se při večerní mši svaté v katedrále sv. Štěpána dočkali velké pocty mladí ministranti, kteří se zde pravidelně zúčastňují služby u oltáře a po celý školní rok se pilně vzdělávají na společných schůzkách.

Chlapci na začátku roku obdrželi křížky, které jim připomínaly jejich rozhodnutí ke krásné liturgické službě. Otec biskup uvázal ministrantům na šňůrkách od křížků první uzlík, symbolizující pevnost jejich vztahu s Pánem Ježíšem. To, že si vyznamenání zaslouží, všichni potvrdili v závěrečných zkouškách, kdy své vedoucí přesvědčili nejen o svých vědomostech, ale i o horlivosti a radosti, s kterou chtějí svou službu vykonávat. Starší ministranti tak pomalu předávají své zkušenosti novým generacím a litoměřická katedrála i její okolí se tak opět může spolehnout na důstojný průběh liturgie.

Další kurz KARO se stejným programem bude zahájen v březnu 2007.

V říjnu 2006 bude zahájen kurz pro dlouhodobě nezaměstnané ženy, jehož náplní bude příprava na budoucí zaměstnání včetně práce s počítačem a komunikačních dovedností a zvýšení sebevědomí. Zájemci se mohou hlásit na tel. č. 731 402 414, informace také na www.centrumprorodinu.cz

Čtení na prázdniny

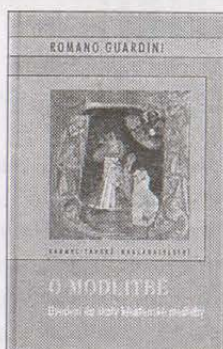
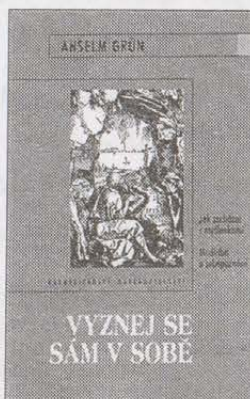
Růst v modlitbě, Guido Stinissen

Cílem vnitřní modlitby není nechat se pohltit krásnými pocity, mít zalíbení v „hezké modlitbě“, moci se pochlubit před ostatními svými „zkušenostmi“. Ten, kdo totiž v modlitbě hledá sám sebe, nebude váhat ji opustit, když se mu stane méně příjemnou.

Ne, do vnitřní modlitby se vstupuje proto, abychom dovolili Bohu sdělovat nám svou lásku. Dokonce i tehdy, když se necítím „ve formě“, věřím že mě Bůh miluje.

Vyznej se sám v sobě, Anselm Grün

Duchovní sebepoznání, které se rodí před Boží tváří, otevírá dosud skryté v netušené míře... Otevírá oči a umožňuje nám jasně přehlédnout skladbu duše. Otcové zde ponechávají výmluvný obraz: Svědomí člověka, který žije jen povrchně, se podobá kalné vodě; na jeho dně se to hemží červy, hady a krokodýly zla. Netušící člověk o tom nic neví, neboť kalná voda mu znemožňuje jasný výhled. Tak bezstarostně žije, považuje se za dobrého a odsuzuje druhé. Svědomí osvíceného se naproti tomu podobá čisté vodě: v slunečném svitu Boží milosti je každý prášek kalu zřejmý a každý také působí silnou bolest, neboť člověka vzdaluje od Boha... Bolestivé poznání, proniknuté lítostí, provází každou opravdovou modlitbu.

O modlitbě, Romano Guardini

Prosba se obrací k Bohu. Odpovídá natolik základní povaze a stavu člověka, že zpočátku přichází jakoby sama od sebe. Je-li dítě v nebezpečí, běží k matce, dostane-li se někdo do nesnáží, vyhledá přítele - a tak se srdce člověka podvědomně obrací k všemohoucí bytosti, o níž je přesvědčeno, že to s ním myslí dobře. Ježíš nás poučuje, že máme jít k Otci a od něho si vyprosit „chléb vezdejší“, což znamená všechny potřeby našeho života...

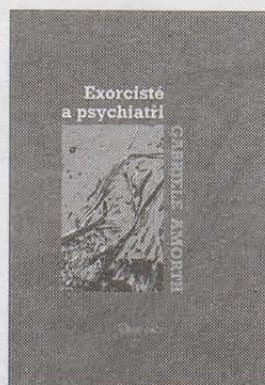
Exorcisté a psychiatři, G. Amorth

Novinka Karmelitánského nakladatelství: jedná se o jednu z prvních prezentací dějin exorcismu od Kristových dob po dnešek. Kniha podává stručný přehled dějin exorcismu. Autor se snaží zasadit tento fenomén do kontextu nových duchovních proudů současnosti a zároveň hledá vztah mezi exorcismem a psychiatrií.

Knihy je možno zakoupit v prodejních Karmelitánského nakladatelství:

Knihkupectví Jonáš
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice

Knihkupectví U Sv. Antonína
Kostelní ulice 7
460 59 Liberec

Ilustrační foto Jan Macek

Varhany v žateckém děkanském kostele se opravují

Varhanní píšťaly na nějakou dobu změnily své obvyklé místo. Ty nejmohutnější z kovových nyní odpočívají vleže na lavicích.

Varhanáři jsou skutečně pilní a pečliví. Po opravě hracího pultu varhan v loňském roce práce opět pokračují. Byli jsme se za mistry varhanáři podívat na kůru a vyzvědět pro vás alespoň několik zajímavostí.

Ve chvíli, kdy jsme vstoupili, varhanář právě odhaloval „stoletý prach“. „Problématická místa tu už byla řešena,“ ukazoval na kusy modrého a bílého papíru, který na několika málo místech překrýval ten původní, od samotného tvůrce varhan. V některých místech bylo prachu více, jinde méně. A příčina? „Některé rejstříky se používaly více, jiné méně. Čím více se používaly, tím méně prachu vidíte.“ Na pár místech se objevily známky práce nezvaných hostů - červotočů. „Pracují tam, kde je ticho a klid,“ dodal varhanář.

Kovové píšťaly jsou z plechu ze speciální slitiny cínu a určité části olova. „Přesné složení slitiny k výrobě píšťal je výrobním tajemstvím každého tvůrce varhan, odvíjí se od něho jejich zvuk. Dřevěné píšťaly jsou většinou ze smrkového dřeva.“ A co ještě může ovlivnit zvuk píšťal? „Stačí jediné muší křídlo, nebo motýlí, ti tam rádi zimují...“

Vidět útroby tohoto vskutku královského nástroje s třiceti rejstříky je zážitek. Zhlédnout je prázdné, bez píšťal, se poštěstí málokdy - vždyť i tahle „generálka“ se provádí po zhruba sto letech...

A kdy budou práce ukončeny? Podle slov varhanáře by to mělo být nejpozději do konce července. V den znovuotevření kostela pro veřejnost se tedy máme na co těšit.

Zdenka Veronika U., Žatecko

Děti se doučují v salesiánském středisku mládeže

Salesiánské středisko mládeže funguje na sídlišti v Proseticích již 7 let. Jeho hlavní činností je péče o děti ze sociálně slabších rodin.

V roce 2005 zde byl zahájen tzv. „výukový program“. Cílem tohoto projektu je pomoci při plnění školních povinností žáků základních škol. Konkrétně se jedná o děti od šesti do třinácti let. Tato aktivita je financována z Evropských fondů a státního rozpočtu. V rámci financování z EU se jedná o program „Phare 2003 RLZ (rozvoj lidských zdrojů) – opatření 2.1 Integrace skupin obyvatelstva ohrožených sociálním vyloučením“. Grant z EU je poskytován od dubna 2005 do července 2006. Podmínkou jeho udělení bylo, že daný projekt bude probíhat současně ve dvou lokalitách České republiky. A to pokud možno na takových dvou místech, kde vládnou podobné sociální podmínky. Partnerem střediska v Teplicích se stalo středisko v Ostravě. Dohromady se „výukový program“ týká 77 dětí. Od dubna 2005 se do projektu zapojilo celkem 77 dětí. Z toho 40 v Teplicích a 37 v Ostravě.

Žáci mají možnost přijít do střediska každý všední den kromě středy. Doučování probíhá od 12.30 do 14.30. S domácími úkoly a přípravou všeobecně pomáhá dětem pět kvalifikovaných kantorů a jedna externistka. Jak samotné doučování probíhá, líčí Mgr. Jiří Kulich: „Vyučující jsou rozmístěni v učebnách, kam za nimi po jednom děti chodí. Velkým kladem je skutečnost, že se každému dítěti věnujeme individuálně. Každý pátek probíhá doučování zábavnou formou – jedná se o výukové programy na PC, logické hry, hádanky, práci s vyhledávači na internetu, tvorbu životopisu nebo stahování informací na referáty. Děti to zároveň rozvíjí i baví.“

Víceméně všechny tyto děti navštěvují ZŠ Plynárenskou Prosetice. Kantori ze salesiánského střediska si pochvalují, že s touto školou byla navázána spolupráce. Zpětnou vazbou ze školy se dozvídají, že jejich činnost nevyznívá do ztracena. I děti samotné zaregistrovaly zlepšení. Například jedenáctiletý Michal O. na dotaz, jestli mu doučování v něčem pomohlo, odpověděl: „Hodně jsem se zlepšil v češtině. Lépe čtu a mám lepší známky.“ Podobných kladných ohlasů je řada.

Tento projekt má dva hlavní cíle. Zaprvé výše zmíněné doučování a zadruhé vytvoření tzv. „Metodické příručky o doučování romských dětí“. Doučování ale není to jediné, co Salesiánské středisko v Proseticích dětem nabízí. Od 14.30 do 18 hodin (v pátek do 17 hodin) zde probíhá volný program. Pro všechny děti jsou dveře

otevřeny dokořán. Mohou zde se svými vrstevníky trávit volný čas. A to ať už hraním různých společenských her, nebo účasti v některém ze zájmových kroužků (dramatický, výtvarný...). Kromě toho pořádá Salesiánské středisko pro děti rozličné výlety a letní tábory.

Miroslav Klimeš

Ministrantský den v Teplicích

4. 6. 2006 se již počtvrté konal v Teplicích Ministrantský den pro mladší chlapce i dívky z Litoměřické diecéze. Cílem akce je povzbudit děti v této službě i prověřeni a prohloubení jejich schopností, znalostí a dovedností v oboru.

Program začal v 10 hodin ráno mší svatou, celebrou P. Davidkem, biskupským sekretářem, který srovnal asistenci u oltáře se službou andělů. A proč ne, vždyť na mnohých starších obrazech jsou andělé zobrazováni v ministrantském obleku! Po mši dostal každý účastník skvělý grilovaný párek a pak byla zahájena soutěžní část dne. Všechny disciplíny se vázaly k jednomu tématu, a tím byl letos liturgický rok. Nechyběly soutěže pohybové ani znalostní a prověřující důvtip. Ministranti byli rozděleni do tří věkových kategorií a podle toho také bodováni.

Ve tři hodiny jsme rozdali ceny a mohli jsme jít na lodičky do zámecké zahrady. Přestože někteří reptali, že projíždět pod vodotryskem je dobrý nápad, jen když je teplé počasí, nakonec rádi sami uznali, že den se povedl. Škoda jen, že nás letos nemohl navštívit otec biskup.

Honza Hanzlík

IDCŽM Křižovatka Příchovice zve mladé na prázdninové pobyty

Interdiecézní centrum života mládeže Křižovatka zve mládež od 14 let na prázdninový pobyt do Příchovic. Nabízíme možnost zapojit do společenství vrstevníků, poznat nové přátele, využít atraktivního prostředí Jizerských hor k rekreaci a poznávání, povzbudit se a poučit ve víře za pomoci týmu mladých animátorů s knězem. Přijet je možné kdykoli (spací pytel nutný).

Více informací na adrese IDCŽM Křižovatka, 468 48 Příchovice 38, tel. 483 399 218, e-mail: dczm.krizovatka@quick.cz, www.prichovice.com. Těšíme se na všechny.

P. Vladimír NOVÁK, vedoucí IDCŽM

Pout' na Solec

Dne 19. srpna 2006 se bude konat již po šestnácté obnovená poutní slavnost ke cti Panny Marie Nanebevzaté v Solci u Kněžmosta, okres Mladá Boleslav.

Ústředním tématem letošní pouti bude verš z knihy Sirachovcovy: „Chceš-li, můžeš plnit přikázání, je v tvé moci zůstat věrný“ (Sir 15, 15).

Slavnost bude zahájena již ve 13.30 hodin modlitbou svatého růžence, následuje ve 14 hodin mariánská pobožnost v prostorách zničeného soleckého kostela. V 15 hodin poutní mše svatá. Ukončení slavnosti po 16 hodině. Všichni příznivci a ctitelé mariánští jsou srdečně zváni. Hlavním celebrantem bude letos P. Jan Jucha, probošt mělnický, spolu s kněžskými vikariáty.

Kostel na Solci patří mezi nejvýznamější památky v okrese Mladá Boleslav. Skrývá v sobě vzácné prvky gotické architektury z poloviny 14. století. Zaslouhou obecního úřadu v Kněžmostě se podnikají záchranné práce, zajišťující kostel před zkázou a pro budoucí generace. Vnitřek kostela však zůstává nadále zpustošený a žalostný. Během poutní slavnosti bude pořádána sbírka na pokračování záchranných prací.

Zvláštní autobus pro účastníky pouti odjede 19. srpna z Mladé Boleslavi ve 12.30 od arciděkanského kostela, z Kosmonos cca ve 12.40 z autobusové zastávky na náměstí, z Bakova n. J. ze zastávky na náměstí cca ve 12.50, z Mnichova Hradiště, autobusové zastávky na náměstí okolo 13 hodiny, přes Boseň (13.10) a Kněžmost (13.20) na Solec. Po skončení pouti autobus rozveze účastníky po stejné trase zpět.

Pout' seniorů

Diecézní centrum pro seniory a Českomoravská Fatima Koclířov srdečně zvou seniory a jejich přátele na pout' seniorů, která se koná 23. 7. 2006 v Koclířově. Program poutě: 10.00 – modlitba růžence; 10.30 – mše sv. – hlavní celebrant Mons. Josef Kajnek, světící biskup; kazatel Mons. Josef Suchár, biskupský vikář pro diakonii; 12.00 – modlitba Anděl Páně; 12.05 – oběd a možnost společného sdílení; 14.00 – katecheze generálního vikáře Mons. Josefa Sochy na téma „Poselství Starého zákona pro člověka dnes“; 14.30 – katecheze biskupa Mons. Josefa Kajneka na téma „Nový zákon a naděje“; 15.00 – adorace se zpěvem – vede společnost Fatimského apoštolátu; 6.00 – rozloučení a závěrečné požehnání. Od 9.00 do 10.00 a od 13.00 do 14.00 hod. – možnost ke sv. smíření.

Kontakt: Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké náměstí 35, 500 01 Hradec Králové, tel. 495 063 661, mobil. 737 215 328 a 723 262 381 (pouze doprava), email. dcs@diecezechk.cz

Konference Katecheze – realita a vize

Katolická teologická fakulta UK pořádá vědeckou konferenci na téma „Katecheze – realita a vize“.

Místo konání: Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy. Termín konání: 14. – 16. 9. 2006. Vložné na konferenci: 500 Kč/den nebo 900 Kč celá konference.

Přihlášky a program jednání si lze vyzvednout na Diecézním katechetickém středisku, Komenského 4 (DDKT), Litoměřice nebo na internetové adrese www.ktf.cuni.cz

Pozvání

k účasti
na 5. mistrovství České republiky
ve znalostech Bible,

které se bude konat dne 16. září 2006 od 9.30 hodin
v Jednacím sále Senátu Parlamentu České republiky
jako soutěž čtyřčlenných družstev.

Můžete si poměřit své znalosti Starého i Nového zákona,
ale zejména pomůžete obrátit pozornost svého okolí ke Knize knih.
Můžeme tak společně přispět k návratu Bible do širšího povědomí
našeho národa.

Záštitu nad mistrovstvím opět převzal
JUDr. Petr Pithart, první místopředseda
Senátu Parlamentu ČR

První cenou pro vítězné družstvo
bude týdenní letecký zájezd do Izraele.

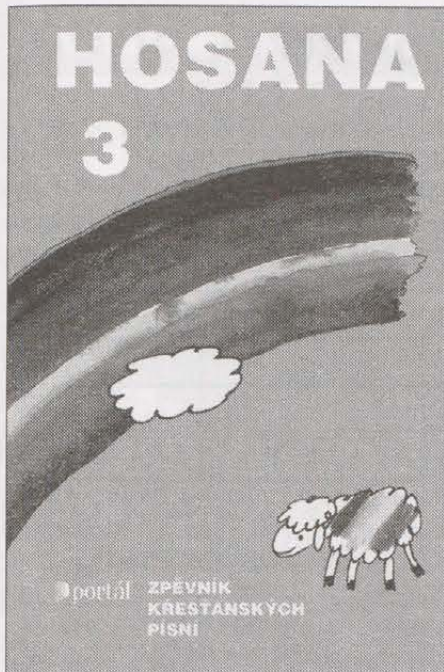
Více informací včetně propozic
získáte na www.icej.cz

Mistrovství se koná s podporou:

Vychází zpěvník Hosana 3

Po deseti letech od vydání druhého dílu Hosany vychází v nakladatelství Portál třetí díl tohoto oblíbeného zpěvníku křesťanských písní, tentokrát ještě obsáhlejší než díly první a druhý.

Obsahuje na 350 nových písní od známých autorů (Karel Řežábek, Jiří Černý, Jana Svobodová-Březovská, Bob Fliedr), ale i od dosud ne tolik známých hudebníků (Martin Gřiva, Vojtěch Král, Benedikta Forejtová, Petr Šabaka a další). V Hosaně 3 najdete kromě písní vhodných k liturgii také písně, které se hodí ke zpěvu v křesťanských společenstvích, při setkáních mládeže a při jiných příležitostech. Nová Hosana obsahuje také řadu nových mešních ordinarií a v jejím třetím oddílu naleznete kompletní soubor písní pro děti jak z obou předchozích Hosan, tak mnoho zcela nových dětských písniček.

Hosana 3 vyšla v polovině června 2006.

Běžná cena je 290 Kč, při hromadných objednávkách nad 10 ks u obchodních zástupců Portálu, nebo poštou na adresu Portálu, nebo el. poštou na adresu obchod@portal.cz lze získat 10 % slevu.

Zpěvník bude rovněž v distribuci Karmelitánského nakladatelství.

Kněžská dovolená

Pojďte na opuštěné místo a trochu si odpočíte, řekl jednou Ježíš svým učedníkům, když už toho měli plné zuby. Myslím, že tuto svou výzvu nemusel opakovat dvakrát. Jindy nechápaví apoštolové pochopili nyní velmi bystře. Ostatně Petra, Jana a Jakuba nemusel ani vyzývat, ti si s chutí ode všeho odpočali a zdřímli sami. Z toho je vidět, že spánek a odpočinek je věc důležitá a bohulibá a ani svatý se bez ní neobejde, natož chudák člověk hříšný, který by zalehnul a zchrupnul, až by brečel.

Ne, že bych se chtěl chlubit, ale také o tom něco vím. Je jenom málo míst, kde jsem ještě neusnul. Usnul jsem v první řadě divadla, na jehož jevišti hráli národní umělci, usnul jsem v kostele na mši svaté, a to i na své vlastní, a usnul jsem párkrát i při řízení auta. To prvé a druhé je spánek ostudný, to třetí osudný. Naštěstí to ale vždy dobře dopadlo – na obličej, jak říká Ivan Mládek. O spánku však povídat nechci (vidíte, jak je vtíravý), nýbrž o dovolené.

Jako kněz si ji musím vzít na dobu, která je dostatečně dlouhá, abych si odpočinul nejen já, ale také farníci ode mne. Na druhou stranu nesmí být zase příliš dlouhá, opět s ohledem na farníky. Kdyby kněz byl na dovolené hodně dlouho, mohli by si totiž všimnout, že to ve farnosti funguje i bez něj, a to dokonce lépe než s ním. Nejlepší je, když ji prožije společně se svými spolubratry, tak jak to doporučuje Pán Ježíš. Zajedou na nějaké opuštěné místo v přírodě, kde je hustota obyvatel nižší než v přeplněné tramvaji, tam se pěkně utáboří, zalezou do spacáků, zapnou zip a rozepnou ho až za dva týdny. To je ta správná dovolená!

Ti z nich, kteří spí trochu méně, mezitím dvakrát, třikrát vstanou, společně chodí na procházky, chytají motýly, modlí se růženec, hrají rugby atd. Nejhezčí na tom je, že přitom jeden druhému pomáhá a dělají všechno společně. Jestliže se navzájem zaopatří, mohou si i společně vařit.

Večer se pak sejdou u táboráku, naladí kytaru a zpívají písničky z Kancionálu. Když to trochu přepísknou do tří hodin a přijdou na ně policisti s upozorněním: „Svatí pánové, víte o tom, že rušíte noční klid?“, odpoví: „Kdepak, my nejsme kněží. Jen co si ještě zazpíváme „Ó, Pane, zhasíná den“, pomodlíme se kompletář a dáme vám požehnání, hned půjdeme spát,“ a je zase všechno v pořádku.

Taková pěkně prožitá dovolená je pro kněze větší zážitek než tři pohřby. Tu letošní začínám už za pár dní a moc se na ni těším. Jelikož mají být tropická vedra, musím s tím psaním končit a začít konečně balit, abych to vůbec stihnul a na nic nezapomněl: breviář, klerika, spacák, šála, rukavice...

*z knihy Zlý farář přejel hodného psa
(se svolením nakladatelství Triton)*

Proglas je možné v lito-
měřické diecézi naladit
na frekvenci 97,9 FM

z Ještědu. Vysílání rádia můžete na-
jít také v nabídce kabelových spo-
lečností po celém území naší vlasti,
naladit prostřednictvím internetu
nebo skrze satelit.

V srpnu to bude osm let, co Proglas začal
vysílat týdeník Do života – pořad pro mladé
věkem i duchem, který se od počátků zamě-
řoval na studium, cestování, práci i zábavu,
pomoc mezi lidmi navzájem a životní prostředí.
Pro nadcházející léto jsme pro vás připravili
přehlídku pořadů odvysílaných v rozmezí let
1998–2006. Tým moderátorů Do života tvořili
nejprve Dana Pilchová, Renata Bělunková,
Radek Habáň a Milan Šoba. Jak to bylo dál a
koho si zvali k rozhovorům či za kým se vy-
pravili do jeho života, to poznáte v červenci a
v srpnu – v pondělí v 16 hodin a v sobotu od
22.10. Tentokrát nepůjde o premiéru a reprízu;
nabídneme vám vždy jiný pořad.

Relaci Všímli jsme si otevře v pátek 28. čer-
vence ve čtyři odpoledne téma Prostituce a
obchod s lidmi v České republice. Hovořit
chceme především o pomoci obětem takového
počinání. Přípravuje Jaroslav Kratka.

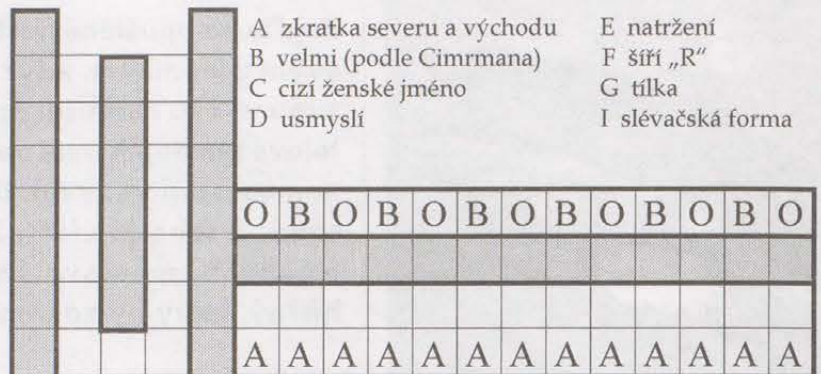
Magazín TWR Na sobotní frekvenci Pro-
glasu otevře 29. července téma O jednotě aneb
Co stojí za rozdělení? Kateřina Hodecová
pozvala k mikrofonu kazatele Křesťanského
společenství v Plzni Karla Řežábka. Začátek
v osm hodin.

Příznivcům Magdazínu nabízíme několik
srpnových tipů – v sobotu 5. srpna v 11.05
opakuje relaci věnovanou domácímu násilí.
Knihy z nakladatelství Portál můžete získat
v soutěži ve středu 16. srpna v 9.30. V sobotu
19. srpna zazní v hodině před polednem pořad
o tom, jak se vyrovnat se ztrátou blízkého
člověka.

Na Dr. Mečislava Razika, bývalého gene-
rálního sekretáře Katolické akce, blízkého spo-
lupracovníka arcibiskupa Berana a následně
politického vězně, vzpomínají manželka Květa
a dcera Pavla v pořadu Křesťan a svět, který
uslyšíte v neděli 6. srpna v 17 hodin.

Nová kniha Karmelitánského nakladatel-
ství z pera Gida Stinissena se jmenuje Růst
v modlitbě a má podtitul Putování ve stopách
Terezie z Avily. Tato mystička byla učitelkou
v modlitbě, Stinissen, znalec jejího díla, pak
nabízí základní tipy na cestě k vnitřní mod-
litbě. Recenzi publikace nabízí Knihovnička
Proglasu v neděli 6. srpna ve 13.20. Připravil
Jiří Stejskal.

Křížovka

A zkratka severu a východu	E natržení
B velmi (podle Cimrmana)	F šíří „R“
C cizí ženské jméno	G tílka
D usmyslí	I slévačská forma

1 kyselá tekutina (2. pád)	8 písmeno řecké abecedy
2 tam se zdržovala	9 škrabák k pluhu
3 orání	10 mořská zátoka
4 nouze (í=i)	11 slezská řeka
5 Oldřich	12 domácky Alžběta
6 strunný hudební nástroj	13 malá oj
7 slovensky „mše“	

autor: Jana Jermilová

Test: Biskupové

- Ježíšovi věrní apoštolové získali „hodnost“:
A) kněze B) biskupa C) jáhna D) akolyty
- Jaký je přesný překlad slova biskup (orig. episkopos)?
A) hlasatel B) strážce C) písař D) cestovatel
- Biskup spravuje územní celek, který se nazývá:
A) farnost B) provincie C) diecéze D) vikariát
- Který z těchto českých světců byl biskupem?
A) sv. Vojtěch B) sv. Václav C) sv. Jan Nepomucký D) bl. Hroznata
- Biskup 19. století sv. Jan Nepomuk Neumann působil ve světě
- v kterém městě?
A) Kyjev (UA) B) Stuttgart (SRN) C) Ósaka (Japonsko) D) Philadelphia (USA)

- Biskup Arnož z Děčína-
Podmokel působil v 20.
století na misiích:
A) v Keni B) v Indii
C) v Koreji
D) v Zimbabwe

Fotohádanka: Kdo je na
obrázku?

Doplňovátka: Soluňští bratři
Velehrad Cyril a Metoděj Test:
1B 2B 3C 4A 5D 6D. Fotohá-
danka – biskup sv. Mikuláš při
navštěvě v Jirkově

Maria Trost (Utěšitelka) v Klášterci n.O.

Již název města Klášterce nad Ohří nasvědčuje tomu, že jeho počátky souvisejí s církevní institucí – klášterem. A skutečně tomu tak bylo.

Benediktinský klášter v Postoloprtech získal asi hned při svém založení (začátek 12. století) za Vladislava I. velmi značné lesní území na levém břehu řeky Ohře, jdoucí od Kadaně až po vojkovický újezd, a na něm zřídil dva menší řeholní domy. Proboštvství na místech dnešního Klášterce a druhé v nedaleké Boči. Je pravděpodobné, že v případě Klášterce se tak stalo do roku 1150, i že tu benediktini založili kostel s malým konventem a školou. Kláštereckou část území zabral pro královskou komoru Přemysl II. asi roku 1277.

V Klášterci jsou v současnosti kostely dva. Ten, který byl postaven ještě benediktiny (zasvěcený Božimu Tělu) byl zbořen po požáru roku 1726. Nový farní kostel Nejsvětější Trojice nechal postavit místní šlechtic Michael Osvald hrabě Thun. Kostel byl postaven podle plánů známého architekta Carlo Luraga. Tento kostel (na nějž je hezký pohled právě ze zámecké zahrady) je v současnosti opravován a roste do krásy.

Svou obnovu prožívá i druhý klášterecký kostel - Panny Marie

Utěšitelky. Ozdobou tohoto kostela je socha Panny Marie. Ta byla do Klášterce pořízena roku 1652 (i s oltářem) od augustiniánského kláštera svatého Tomáše v Praze za 30 říšských tolarů. Tato dřevěná plastika stála od samého počátku ve starém farním kostele. Když však byl tento v roce 1670 vyklízen, byla socha k zármutku obyvatelstva přenesena do farního kostela v blízkých Mikulovicích. V roce 1683, po třinácti letech, se znovu vrátila do Klášterce, tentokrát do hřbitovní kaple. Vzdávající obliba a uctívání sochy, již byla připisována divotvorná moc, vedlo roku 1712 k rozhodnutí postavit na místě hřbitovní kaple kostel. Sbírkou peněz však nedostačovaly, a proto byla roku 1714 kaple obnovena. Při té příležitosti, když byla nově svěcena, byly získány od papeže Klementa XI. odpustky na svátky Narození, Navštívení a Nanebevzetí Panny Marie a byl propůjčen čestný titul Maria Trost (Utěšitelka).

S prováděním nákladného plánu výstavby nového chrámu bylo započato až v roce 1743 kadaňským stavitelem Janem Kryštofem Koschem, žákem Ignáce Kiliána Dienzenhofera. Architekt Kosch si vzal za vzor pražský kostel svatého Jana Nepomuckého zvaný Na skalce a postavil podobný rokokový chrám oválného půdorysu s kupolovitou klenbou. Kostel byl vysvěcen na den svatého Prokopa 4. července 1760 vikářem z Kralup Václavem Kirchnerem. Chrám se honosí unikátní nástropní freskou v kupoli, autorem je malíř Josef Hager. Ústředním tématem je Panna Maria podle loretánských litaní. Freska představuje také skvělou fiktivní architekturu jak v kupuli, tak i v presbytáři.

Pohled na věže rokokového kostela Panny Marie-Utěšitelky v Klášterci nad Ohří

Stropní fresky

Pořad bohoslužeb v Klášterci nad Ohří

Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin. Pout' se koná 8. května, na svátek Panny Marie, Prostřednice všech milostí. Duchovním správcem je R.D. Rafal Wala z Klášterce.

Každý rok o poslední neděli v červnu se koná česko-německá mše svatá a setkání rodáků z Německa.

Informace o farnosti i poutním místě najdete na: www.volny.cz/makostelnik

Historická pohlednice kostela

Socha Panny Marie Utěšitelky

Jeremiáš bolestně bojuje o pochopení Hospodina

Je to bezesporu jedinečný zážitek přečíst si biblickou knihu proroka Jeremiáše v celku. Samozřejmě s předchozím seznámením se s celou historickou situací Jeruzaléma a Judského království na začátku 6. stol. př. Kr., tedy doby Jeremiášovy. Jako žádná jiná kniha Bible nás Jeremiášova kniha uvede do působivé atmosféry prorokova nitra. A že to není žádný fádňák, nudný svět, o tom se zasvěcený a pozorný čtenář přesvědčí velice rychle. Jeremiášův vnitřní svět je velice bohatý, hluboký, citlivý, poctivý v uvažování a rozhodování, důsledný v hledání smyslu okolního dění, a – hlavně – vášnivě angažovaný pro Boha. Jeremiášovo srdce je plné vášnivě lásky k Hospodinu, potažmo následně ke svému lidu a ke své zemi, zastoupené především svatým městem Jeruzalémem, místem prorokova zaníceného působení. V souvislosti naléhavosti a tragičnosti své doby však otevření a sdílení prorokova nitra celému národu není jednoznačné. Jeremiáš bojuje o pochopení přisrpnosti a bezvýchodnosti Hospodinova trestu. Jak chápat Boží milosrdnou, odpouštějící, zachraňující lásku uprostřed beznadějněho válečného ohrožení a následně krutého zabíjení, ničení, násilného vysídlení?

Hospodin, který zachraňuje tvrdým trestem?

Jedna z hlavních otázek pronikající celým textem knihy. Že Jeremiáš neřeší tuto otázku zjednodušeně, povrchně či subjektivně, ale že se jí skutečně poctivě a upřímně snaží přiřadit správnou odpověď, vyplývá i z následujících slov: *Naděje Izraele (Hospodine) ... proč jsi v zemi jako host, jak pocestný, který se zdrží jenom přes noc? Proč jsi jak zdrčený člověk, jak bohatýr, který není s to spasit? ... Což jsi opravdu zavrhl Judu? Proč nás biješ, což pro nás není uzdravení?* Tyto a jim podobné otázky jako by zůstaly i pro proroka viset ve vzduchoprázdnu, není na ně jednoznačná odpověď. A přeci z celého kontextu nakonec jedna výrazná odpověď vyplývá: Hospodinova láska ke svému lidu je žárlivá, vyžaduje stoprocentní pozornost, neustálou komunikaci. Národ však tuto lásku stále znovu znevažuje a zraňuje svým koketováním s jinými božstvy, které se prorok nerozpakuje

označit duchovním „cizoložstvím“. Nejhorší důsledek této nevěrnosti a nepozornosti vůči Boží lásce je krutý projev jeruzalémské modloslužby, totiž „provádění synů a dcer ohněm“ pro Moloka. Tento obrat označuje brutální praxi pohanského náboženství, ve které

Jeremiáš podle Donatella (15. stol.)

byly modle (Molekovi) obětovány děti tak, že byly za živa upáleny. Tato pro nás nepochopitelně zvrácená pohanská bohoslužba byla praktikována ve zvlášť kritických situacích, kdy si lid od božstva chtěl vyprositi extrémní oběti záchranu z bezvýchodné situace. Hospodin to však ústy proroka označuje za důvod k trestu, který jediný může zachránit národ před naprostým zánikem. Očistný trest se bude podobat zmíněným zvráceným obětem.

Hlavním smyslem přísného trestu však není ani nesmlouvavá spravedlnost, ani náboženská očista, ale projev žárlivé a vášnivě Boží lásky, která nesnese ve vztahu k člověku žádného konkurenta a žádný diplomatický kompromis. Proto nejsou ani tak zdůrazňovány mravní poklesky lidí, ale spíše liknavost v pokorné oddanosti a věrné lásce k Hospodinu. Ani ne tak mravně bezvadný a zároveň ješitně sebevědomý člověk a národ je cílem Hospodinova trestu, ale spíše pokorně, láskyplně a pozorně naslouchající Boží lid je Hospodinovým záměrem celého tragického vývoje judských dějin. *Všichni tvoji milenci (pohanská božstva a diplomatické smlouvy s modloslužebnými národy) na tebe zapoměli, ... ranou nepřítel jsem tě ranil, nelítostným pokáráním ... zahojím*

a vyléčím tvé rány. ... Budu ti Bohem a ty budeš mým lidem.

Hospodin, který odnímá své dary?

Hlavními Božími dary svému národu byla zaslíbená země a příslib Hospodinovy spásné přítomnosti v jeruzalémském chrámě. Baylónskou invazí jsou tyto velké dary Boha národu nejen ohroženy, ale zcela zničeny a jakoby nenávratně odejmuty. Většina země je zpuštěna, Jeruzalém zničen, chrám vypálen a zbořen, většina lidí tvořícího národní uvědomění pobita či odvečena do vzdálené nepřátelské země. Není to demonstrace Božího naprostého odstoupení od své smlouvy, skoncování s národem, který si vyvolil a tak pečlivě vychovával? *Svůj dům jsem opustil, odvrhl jsem své dědictví; co mi bylo nejmilejší, vydal jsem do rukou nepřátel.* Ale i v tomto ohledu je Boží trest projevem lásky a milosrdenství k nevěrnému lidu. Boží národ si musí tímto drastickým způsobem (když všechny ostatní předcházející prostředky Božího napomínání selhaly) uvědomit, že Hospodinův dar má především probudit v obdarovaném oddanou a vděčnou lásku k božskému Dárci a ne pyšnou a sebestřednou falešnou jistotu o vlastní velikosti a moci. Bůh však zůstává svému obdarování věrný, stále znovu je vrací tomu, kterému je věnoval, nicméně dar není samoučelný, má prohloubit lásku a věrnost vůči dárci a ne uzavřít obdarovaného v sobectví.

Zdánlivě vzdálená epizoda, jejíž rozuzlení dobře známe. Co ale má přinést nám, lidem 21. stol., kteří žijí v poměrném klidu a blahobytu? Jeremiáš nás napomíná, že Boží láska k člověku je žárlivá. Nesnese jiné konkurenty. Majetek, sebeuplatnění, zdraví, pozemské bezpečí, to vše mohou být moderní modly, a tím konkurenti Stvořitele. Hospodin klade na lidskou oddanost, vděčnost a lásku vůči sobě veliké nároky. My věřící bychom měli jít příkladem. Je pro mě největším pokladem sebedarování Boha? Je pro mě největší ambicí poznání Hospodina? Je pro mě nejdůležitější zdraví pravdivá a živá víra? Hledám bezpečí domova v Božím srdci? A nebo se spíše velice podobám Izraelitům Jeremiášovy doby?